

Arrest

nr. 278 377 van 7 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat D. GEENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 22 maart 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing.

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en Koerd van origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Garmavich, provincie Orumieh, waar u tot aan uw vertrek verbleef. Verschillende malen werd u op uw

landbouwgronden benaderd door een groepje Pjak strijders. Na enkele keren een gesprek met hen te hebben gevoerd vroegen ze u om goederen aan hen te leveren. U stemde in aan het begin van 1397 (Iraanse kalender, lente 2018) en drie à vier keer bracht u de strijders basisbenodigdheden. Op een dag werd u door uw nicht opgebeld met het nieuws dat Iraanse veiligheidstroepen uw huis waren binnengevallen op zoek naar u. U legde meteen de link met uw activiteiten voor de Pjak en belde uw neef die u liet onderduiken in een naburig dorp. U vernam dat uw vader gearresteerd en ondervraagd werd. Na zijn vrijlating liet hij u weten dat u beter het land verliet.

Op 9/1/1398 (29 maart 2019) stak u illegaal de grens tussen Iran en Turkije over. Uw reis bracht u via Servië en Kroatië tot in Duitsland waar u zich op 20 april 2019 vluchteling verklaarde. Uw verzoek werd in Duitsland evenwel afgewezen waarop u naar België reisde en er op 22 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

In België sloot u zich aan bij de Pjak en nam u deel aan verschillende activiteiten van deze partij. Naar aanleiding van uw deelname aan een betoging in België werd uw vader in Iran opnieuw gearresteerd en kreeg hij de boodschap dat u moest stoppen met uw protestacties.

Bij terugkeer naar Iran vreest u vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw engagement voor de Pjak in Iran en in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u shenasnameh en negen foto's van uw deelname aan Pjak-betogingen in België neer. Na het persoonlijk onderhoud maakte u een video-opname van een betoging en een print-screen van uw Facebookaccount over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Iran vreest u gedood te worden door de Iraanse autoriteiten omdat u samenwerkte met de Pjak en u in België aan de activiteiten van deze partij deelneemt (CGVS, p.3).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet er vastgesteld worden dat er aan uw engagement voor de Pjak in Iran en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. U vertelt dat u verschillende malen door een groepje Pjak'ers aangesproken werd op uw landbouwgronden. U maakte telkens een babbeltje met de vriendelijke mannen terwijl jullie thee dronken, zo zegt u (CGVS, p.3,4). Het mag echter verbazen dat deze gewapende opposanten zo openlijk en gemoedelijk met u contact zochten. Uw gronden lagen immers op korte wandeling van uw dorp en werden omringd door andere gronden en boomgaarden, terwijl jullie elkaar voor het invallen van de avond ontmoetten en u de leden van de Pjak aan hun uiterlijk kon herkennen (CGVS, p.4, 5). Aangezien uw bezoekers niet alleen tot een verboden gewapende verzetspartij behoorden, maar u zelfs aangeeft dat er in uw dorp veel mensen wonen die als verrader voor de Basji werken, is het volledig absurd dat strijders van de Pjak en u elkaar zo zorgeloos zouden ontmoeten (CGVS, p.5). Als u hierop gewezen wordt verrast u met de uitspraak dat u er nooit bij nadacht. Even later verduidelijkt u dat u wist dat u marteling en executie riskeerde maar dat u slechts dacht aan het helpen van de Pjak (CGVS, p.8). Dat u de consequenties van uw daden aanvaardde en erop gebrand was de Pjak te helpen kan evenwel niet vergoelijken dat jullie zo onvoorzichtig optraden. Met uw bijkomende uitleg dat de Pjak'ers u vertrouwden mist u de kern van de zaak dat ze niet u maar de omstandigheden in het licht van de aanwezigheid van verklikkers in het dorp moesten vertrouwen (CGVS, p.8). Waarom de leden van de Pjak zich tot u wendden kan u evenmin verklaren. U geeft aan dat de Pjak iedereen in de streek kende en dan ook wist dat u te vertrouwen was. Als u gevraagd werd verder uit te leggen hoe ze wisten dat u de Koerdische zaak zou steunen verwijst u naar de activiteiten van uw vader en grootvader voor de Pjak (CGVS, p.5,6). Zowel uw grootvader als uw vader hadden activiteiten voor de Pjak tot ze naar de stad verhuisden, zo hielp uw vader hen op alle vlakken, legt u uit (CGVS, p.6). Vreemd genoeg werd u eerder gevraagd of leden van uw familie aanhanger zijn van de Pjak. Een vraag die u toen negatief beantwoordde. Ook op de vraag of er familieleden van u politiek actief zijn meldt u een oom die voor uw geboorte actief was voor de KDPI, maar opnieuw laat u uw vader en uw grootvader onvermeld (CGVS, p.5). Dat u het engagement voor uw vader en uw grootvader niet spontaan aangeeft als er naar gevraagd wordt maar slechts als u zich genoodzaakt voelt om een reden voor de toenadering van de Pjak tot u op te geven komt allerminst waarachtig over.

Dat de strijders van de Pjak zeven à acht keer met u een gesprek aangingen, u hen vroeg wat ze deden en ze u vervolgens inlichtten over de reden van hun aanwezigheid en hun strijd tegen de Iraanse overheid kan evenmin uit uw kennis van hun doelen afgeleid worden (CGVS, p.4,5). Hoewel u meent dat u door uw geïnteresseerde vragen veel over hun werk en leven te weten kwam blijkt u niet verder dan enkele oppervlakkigheden te komen. Na herhaaldelijk vragen heeft u kunnen zeggen dat ze in de bergen zijn om op te komen voor de rechten van de Koerden, voor vrouwenrechten en onderwijs voor iedereen en dat ze strijden en daarbij hun leven riskeren (CGVS, p.6). Uiteindelijk moet u toegeven dat u niets specifieks over hun werk en leven te weten bent gekomen (CGVS,

p.6). Tot driemaal toe wordt u de vraag gesteld hoe de Pjak'ers praktisch hun doelen willen verwezenlijken. Keer op keer geeft u nietszeggende antwoorden: "Door de juiste weg te volgen met hun ideologie", "Er moet eenheid zijn, met vijf personen samen gaat dat niet lukken" en "Ze hebben hun leven opgeofferd en hun pad gekozen om die doelen te verwezenlijken" (CGVS, p.6,7). Als u gevraagd wordt welke dagelijkse handelingen ze uitvoerden om hun doelen te bereiken geeft u toe dat u niet weet hoe ze dat willen aanpakken. Uiteindelijk houdt u het erop dat ze door hun aanwezigheid mensen wilden bereiken (CGVS, p.7). Vreemd genoeg weet u niet hoe ze de mensen in uw dorp bereikten. U weet wel dat ze bekend waren bij de bevolking, maar hoe ze dat aanpakten weet u niet (CGVS, p.7). Overigens "denkt" u slechts dat de Pjak ook in andere dorpen aanwezig was (CGVS, p.4). Uit uw antwoorden spreekt op geen enkele manier de persoonlijke gesprekken die u regelmatige basis met een groepje strijders zou hebben gehad. Hoewel u in die mate een vertrouwelijke relatie met hen opbouwde dat ze u vroegen om uw leven te wagen door hen te ondersteunen is uw kennis over hen uiterst pover. U kende slechts één van hen bij naam en u kan niet zeggen of dit zijn echte naam is. De vraag wie deze persoon is moet u onbeantwoord laten (CGVS, p.5). Bovenstaande vaststellingen schaden ernstig het geloof in uw voorstelling dat u verschillende keren persoonlijke contact met leden van de Pjak had.

Voorts kan u ook over de wijze waarop u de Pjak van goederen voorzag niet overtuigen. Zo is het opvallend dat u geen enkele veiligheidsoverweging meenam toen u de vraag van de Pjak overdacht. Hoewel u besepte dat u marteling en executie riskeerde door in te gaan op het verzoek van de Pjak'ers en u door de aanwezigheid van verklikkers in het dorp een groot risico nam, zou u louter aan het moeilijke leven dat de Pjak'ers leiden gedacht hebben (CGVS, p.5,8). Het is zeer merkwaardig dat u in uw beslissingsproces geen moment stil zou gestaan hebben bij het risico dat dit engagement voor u betekende (CGVS, p.8). Enige voorzichtigheid valt evenmin uit jullie werkwijze af te leiden. Ze vertelden hun wensen, u ging naar de stad, kocht de gevraagde goederen en bracht het terug op een afgesproken plaats in uw regio. Daar bleef u vervolgens een uur tot anderhalf uur en vervolgens keerde u terug naar huis (CGVS, p.8). Gevraagd welke veiligheidsmaatregelen jullie namen stelt u dat jullie het zo geheim mogelijk probeerden te houden zonder een specifieke maatregel aan te reiken. Als u vervolgens gevraagd wordt hoe jullie dat heel praktisch deden komt u niet verder dan dat jullie alles deden wat er nodig was (CGVS, p.8). Uit deze antwoorden spreekt geen persoonlijke betrokkenheid bij het bevoorraden van een rebellenbeweging. Afspraken voor als er iets mis zou lopen maakten jullie evenmin (CGVS, p.8). Nochtans kan er aangenomen worden dat een professionele gewapende oppositiebeweging het risico voor haar leden en sympathisanten zoveel mogelijk tracht te beperken en dan ook een praktisch draaiboek voor dergelijke overdrachten klaar heeft liggen. Bovenstaande vaststellingen ondergraven sterk het geloof in uw engagement voor Pjak in Iran.

Tenslotte moet er nog op een opvallende tegenstrijdigheid in uw verklaringen over uw verblijfplaatsen gewezen worden. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in uw dorp Garmavich woonde tot 2016 en dat u de laatste drie jaar in de stad Orumieh verbleef (Verklaring DVZ, vraag 10). Hoewel u uw uitspraak corrigeert aan het begin van uw persoonlijk onderhoud en aangeeft dat u steeds in uw dorp woonde, mag het toch verbazen dat u zo'n specifieke verklaringen aflegde bij de DVZ over uw verhuis (CGVS, p.2). Deze vaststelling doet toch twifelen of u daadwerkelijk in Garmavich woonde in de periode dat u door de leden van Pjak gecontacteerd zou zijn.

Bovenstaande vaststellingen wijzen uit dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw contacten met de Pjak in Iran, waardoor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten er evenmin plaats hebben kunnen vinden. Wat uw engagement in België betreft moet er op gewezen worden dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de gegronde vrees of het reële risico op respectievelijk vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar het thuisland van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke, dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Wat u betreft zijn er geen elementen voorhanden die het tegendeel suggereren.

Na uw aankomst in België nam u deel aan vijf evenementen van de Pjak: drie betogingen voor de Iraanse ambassade, een betoging tegen de Turkse inval in de Koerdische gebieden in Syrië voor het Europese parlement en een manifestatie naar aanleiding van de internationale vrouwendag aan het centraal station te Brussel. Tevens post u op uw Facebookaccount pro-Koerdische en anti-Iraanse berichten (CGVS, p.11,12). U legt deze activiteiten volledig in het verlengde van uw engagement voor de Pjak in Iran. Omdat u ze kende van Iran zocht u toenadering tot de Pjak in België en omdat u in Iran activiteiten ontwikkelde voor de Pjak besloot u dit ook in België te doen (CGVS, p.11, 13). Aangezien uw contacten met en activiteiten voor de Pjak in Iran ongeloofwaardig zijn kan er evenmin aangenomen worden dat u in België vanuit een oprecht engagement deelneemt aan de activiteiten van de Pjak. Dit blijkt eens te meer daar uw kennis over de Pjak en specifiek over het einddoel van deze partij teleur stelt. Als u gevraagd wordt wat het verschil is tussen de Pjak en de KDPI, de partij die uw broer aanhangt, stelt u dat de KDPI deelstaten wilt en de Pjak gelijkheid en vrijheid voor iedereen betracht (CGVS, p.13, 14). Als u erop gewezen wordt dat deze vergelijking niet opgaat en u om verduidelijking gevraagd wordt zegt u dat uw kennis beperkt is maar dat u las dat de KDPI deelstaten binnen Iran wilt en de Pjak alle Koerden onder één dak wil verzamelen. U bevestigt dat u de Koerden uit de vier landen bedoelt die de Pjak in één land wil groeperen. U gevraagd hoe de Pjak dit voor elkaar wil krijgen stelt u dat alle Koerden samenbrengen nooit gaat lukken en dat de Pjak geen Koerdische onafhankelijkheid nastreeft (CGVS, p.14). Als u vervolgens gevraagd wordt of dit betekent dat de Pjak voor ogen heeft dat de Iraanse Koerden binnen de staatsstructuur van Iran blijven verandert u andermaal van mening en beweert u toch dat de Pjak een onafhankelijke Koerdische staat nastreeft (CGVS, p.14). Vreemd genoeg kon u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud correct aangeven dat de Pjak Iran wil omvormen tot confederale staat (CGVS, p.7). Wat confederalisme inhoudt weet u echter niet. U blijft steken bij het gelijkstellen van confederalisme aan eerlijk, gelijk systeem (CGVS, p.7). Het mag duidelijk zijn dat u hier en daar wel wat informatie over de Pjak heeft opgevangen, zoals elke Iraanse Koerd, maar dat u zich nooit in de partij en haar doelen heeft verdiept, hetgeen wel degelijk van u verwacht kan worden indien u daadwerkelijk een geëngageerde aanhanger van deze partij zou zijn. Dat u maar een beperkte scholing genoot kan niet vergoelijken dat uw basiskennis over uw partij ontbeert. Daarbij is het overigens tekenend voor uw interesse in de Koerdische zaak dat u niet eens weet welke activiteiten uw broer in Duitsland voor de KDPI ontwikkelde (CGVS, p.13). Bijgevolg kan er geenszins aangenomen worden dat u vanuit een oprechte interesse aan de activiteiten van de Pjak deel neemt maar blijkt uw engagement louter door opportunisme in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ingegeven.

U werpt op dat uw vader omwille van uw tweede deelname aan een betoging voor de Iraanse ambassade te Brussel lastig gevallen werd en opgedragen werd u te vertellen dat u niet meer mocht deelnemen (CGVS, p.9,12). Uw kennis over wat uw vader omwille van u overkwam valt echter heel pover uit. Zo weet u niet wanneer uw vader gearresteerd werd of waar in de stad Orumieh uw vader vastgehouden werd (CGVS, p.10). Ook uw verslag van wat er precies met uw vader gebeurde is uiterst beknopt, hoewel u de kans had uw vader er over uit te horen (CGVS, p.12). Voorts legt u tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop de Iraanse overheid van uw deelname aan de betoging vernam. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat de mannen die uw vader arresteerden hem vertelden dat ze uw deelname op Instagram hadden gezien (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Op het CGVS geeft u een andere reden op. Dan beweert u dat ze u zouden herkend hebben op de opnames die ze van de betogingen voor de ambassade maken (CGVS, p.13). Als u aan uw uitspraak bij de DVZ herinnerd wordt kiest u opnieuw voor deze piste en stelt u dat u te zien was op een filmpje van Voice of Amerika, een Perzisch Instagramkanaal (CGVS, p.13). Op de vraag om de beelden van u op dat Instagramkanaal door te sturen maakt u een filmpje met het logo van VOA over. U bent evenwel niet op deze opname te zien noch kan er uit dit filmpje opgemaakt worden dat deze opname op een Instagramkanaal gepubliceerd werd. U laat dus na uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid aan te tonen, hetgeen het geloof in uw bewering dat de Iraanse overheid op de hoogte is van uw demonstratiedrang in België en om deze reden uw familie lastig valt verder doet afbrokkelen. Tenslotte wordt het geloof in het aangehaalde optreden van de Iraanse staat tegen uw vader verder ondergraven door uw niet aannemelijke reactie erop. Hoewel de Iraanse autoriteiten u via uw vader onder druk gezet hadden om uw politieke activiteiten in België stop te zetten nam u onverstoort deel aan een nieuwe betoging voor de ambassade. Ondanks hun belofte dat ze uw vader zullen blijven lastigvallen, uw besef dat u uw familie veel leed veroorzaakt en de Iraanse overheid mensen levend kan begraven dacht u er niet aan uw engagement stop te zetten of zelfs maar aan te passen (CGVS, p.9,10,12). Ter verklaring werpt u op dat u het als uw plicht ervaart om uw stem tegen het Iraanse regime onverminderd te laten horen (CGVS, p.10,13). Zelfs een anoniemere vorm van protest waarbij u bijvoorbeeld onherkenbaar op straat komt of onder een alias berichten post ziet u niet zitten. Hoewel u enkele minuten eerder gewezen werd op de gevolgen voor uw familie ziet u vooral niet in waarom u anoniem zou protesteren (CGVS, p.13). Dit is allerm minst ernstig. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u doordrongen bent van de gevolgen van uw gedrag op uw familieleden in Iran en dat u tracht deze gevolgen te beperken. Bovendien moet er aan herinnerd worden dat er in

bovenstaande paragraaf het niet-oprechte karakter van uw politieke engagement in België aangetoond werd. Aangezien uw politieke activiteiten een niet-oprecht karakter vertonen kan er des te meer van u verwacht worden dat u er afstand van doet indien het uw familieleden in gevaar brengt. Bovenstaande vaststellingen ontnemen uw verklaringen op het optreden van de Iraanse overheid tegen uw vader omwille van uw deelname aan een betoging in België elke geloofwaardigheid.

Bovendien moet er op gewezen worden dat u allerminst het profiel van actieve opposant in die mate vult dat u deze perceptie met u zou meedragen bij terugkeer naar Iran. Uit uw verklaringen en de neergelegde foto's blijkt dat u tijdens de betogingen allerminst de groep oversteeg en dat uw betrokkenheid zich beperkte tot aanwezig zijn (CGVS, p.11). Uw Facebookaccount dat u weliswaar onder uw eigen naam beheert bevat naast uw foto's slechts van anderen overgenomen posts waarmee u maar een heel beperkt aantal likes oogst. Louter uit uw deelname aan deze protestacties of de publicatie van de foto's en geleende posts op uw Facebookaccount kan dan ook niet opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten van uw aanwezigheid op de hoogte zouden zijn, laat staan dat u omwille van een verondersteld ernstig politiek engagement gevisieerd zou worden door de Iraanse autoriteiten bij een eventuele terugkeer. Dit wordt bevestigd door de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over het bezoek van de Iraanse overheid aan uw familie naar aanleiding van uw deelname aan een betoging voor de Iraanse ambassade levert u geen enkele indicatie aan de Iraanse overheid op de hoogte zouden zijn van uw activiteiten in België. Bovendien kan gezien het opportunistisch karakter van uw politieke engagement redelijkerwijze van u verwacht worden dat u uw Facebookaccount verwijdert voorafgaand aan uw terugkeer naar Iran.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw shenasnameh toont uw identiteit aan maar mist bewijskracht inzake uw asielmotieven. De foto's van u tijdens betogingen in België tonen aan dat u deelneemt aan Koerdische evenementen in België. Deze foto's kunnen de oprechtheid van uw engagement evenwel niet ondersteunen, noch kunnen ze afbreuk doen aan de vaststelling dat uw deelname onvoldoende is om te kunnen aannemen dat u bij terugkeer naar Iran als politiek opposant aanzien zult worden. Het filmpje van een betoging en uw Facebookaccount waarvan u een printscreen neerlegt werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, wordt er betoogd dat er voldoende zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Iran louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst daarvoor naar de “actuele gekende veiligheidssituatie in Iran” in combinatie met zijn situatie.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op een vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten wegens zijn activiteiten voor de Koerdisch-Iraanse politieke partij PJAK.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de Iraanse autoriteiten.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.2.4.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst aangegeven dat er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers engagement voor de PJAK in Iran en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten en wordt met reden gewezen op het volgende:

"U vertelt dat u verschillende malen door een groepje Pjak'ers aangesproken werd op uw landbouwgronden. U maakte telkens een babbeltje met de vriendelijke mannen terwijl jullie thee dronken, zo zegt u (CGVS, p.3,4). Het mag echter verbazen dat deze gewapende opposanten zo openlijk en gemoedelijk met u contact zochten. Uw gronden lagen immers op korte wandeling van uw dorp en werden omringd door andere gronden en boomgaarden, terwijl jullie elkaar voor het invallen van de avond

ontmoetten en u de leden van de Pjak aan hun uiterlijk kon herkennen (CGVS, p.4, 5). Aangezien uw bezoekers niet alleen tot een verboden gewapende verzetspartij behoorden, maar u zelfs aangeeft dat er in uw dorp veel mensen wonen die als verrader voor de Basji werken, is het volledig absurd dat strijders van de Pjak en u elkaar zo zorgeloos zouden ontmoeten (CGVS, p.5). Als u hierop gewezen wordt verrast u met de uitspraak dat u er nooit bij nadacht. Even later verduidelijkt u dat u wist dat u marteling en executie riskeerde maar dat u slechts dacht aan het helpen van de Pjak (CGVS, p.8). Dat u de consequenties van uw daden aanvaardde en erop gebrand was de Pjak te helpen kan evenwel niet vergoelijken dat jullie zo onvoorzichtig optraden. Met uw bijkomende uitleg dat de Pjak'ers u vertrouwden mist u de kern van de zaak dat ze niet u maar de omstandigheden in het licht van de aanwezigheid van verklikkers in het dorp moesten vertrouwen (CGVS, p.8). Waarom de leden van de Pjak zich tot u wendden kan u evenmin verklaren. U geeft aan dat de Pjak iedereen in de streek kende en dan ook wist dat u te vertrouwen was. Als u gevraagd werd verder uit te leggen hoe ze wisten dat u de Koerdische zaak zou steunen verwijst u naar de activiteiten van uw vader en grootvader voor de Pjak (CGVS, p.5,6). Zowel uw grootvader als uw vader hadden activiteiten voor de Pjak tot ze naar de stad verhuisden, zo hielp uw vader hen op alle vlakken, legt u uit (CGVS, p.6). Vreemd genoeg werd u eerder gevraagd of leden van uw familie aanhanger zijn van de Pjak. Een vraag die u toen negatief beantwoordde. Ook op de vraag of er familieleden van u politiek actief zijn meldt u een oom die voor uw geboorte actief was voor de KDPI, maar opnieuw laat u uw vader en uw grootvader onvermeld (CGVS, p.5). Dat u het engagement voor uw vader en uw grootvader niet spontaan aangeeft als er naar gevraagd wordt maar slechts als u zich genooddaakt voelt om een reden voor de toenadering van de Pjak tot u op te geven komt allerminst waarachtig over." Door zijn ontmoetingen met de PJAK te benadrukken en te volharden in zijn vluchtrelaas brengt verzoeker geen dienstige argumenten bij die voorgaande concrete en pertinente motieven kunnen ontkrachten. Verzoeker tracht het openlijk, gemoedelijk en onvoorzichtig contact met de PJAK op zijn gronden te verklaren door te stellen dat er geen andere personen in de buurt waren. De Raad moet evenwel samen met de commissaris-generaal opmerken dat dergelijke uitleg niet volstaat in het licht van verzoekers verklaringen dat er nog andere gronden en boomgaarden in de buurt waren en dat er in zijn dorp veel mensen zijn die "als verrader voor de basji werken", te meer er verschillende leden van de PJAK, die volgens verzoeker te herkennen waren aan hun uiterlijk en wapens droegen, meermaals langskwamen (persoonlijk onderhoud, p. 4-5) zodat het de Raad in deze omstandigheden niet aannemelijk voorkomt dat er zo onvoorzichtig werd opgetreden.

Verzoeker weet ook niet te overtuigen waarom de leden van de PJAK zich tot hem wendden. Hij houdt voor doelbewust uitgekozen te zijn geweest door PJAK wegens de activiteiten van zijn vader en grootvader voor de PJAK doch de commissaris-generaal heeft terecht vastgesteld dat dit allerminst geloofwaardig overkomt daar verzoeker het activisme/de sympathie van zijn vader en grootvader voor de PJAK geenszins vermeldde hoewel hij er eerder uitdrukkelijk naar werd gevraagd (persoonlijk onderhoud, p. 5). In zoverre verzoeker stelt dat het gegeven dat zijn vader en grootvader activiteiten hadden voor de PJAK niet betekent dat ze lid zijn van de PJAK en dat hij daarom tijdens zijn onderhoud enkel stelde dat zijn oom actief was voor de KDPI, moet de Raad erop wijzen dat verzoeker geenszins werd gevraagd of er familieleden lid waren van de PJAK. Uit zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of er "aanhangers" waren van de PJAK en of er familieleden "politiek actief" waren (persoonlijk onderhoud, p. 5) zodat, gelet op de voorgehouden PJAK-activiteiten van zijn vader en grootvader voor de PJAK, verzoeker niet kan verschonen hiervan geen melding te hebben gemaakt bij de hem gestelde vragen. Dat verzoeker werd benaderd op de gronden van zijn grootvader, wat de banden tussen de generaties bevestigt, werpt geen ander licht op voorgaande bevindingen.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast:

"Dat de strijders van de Pjak zeven à acht keer met u een gesprek aangingen, u hen vroeg wat ze deden en ze u vervolgens inlichtten over de reden van hun aanwezigheid en hun strijd tegen de Iraanse overheid kan evenmin uit uw kennis van hun doelen afgeleid worden (CGVS, p.4,5). Hoewel u meent dat u door uw geïnteresseerde vragen veel over hun werk en leven te weten kwam blijkt u niet verder dan enkele oppervlakkigheden te komen. Na herhaaldelijk vragen heeft u kunnen zeggen dat ze in de bergen zijn om op te komen voor de rechten van de Koerden, voor vrouwenrechten en onderwijs voor iedereen en dat ze strijden en daarbij hun leven riskeren (CGVS, p.6). Uiteindelijk moet u toegeven dat u niets specifiek over hun werk en leven te weten bent gekomen (CGVS,

p.6). Tot driemaal toe wordt u de vraag gesteld hoe de Pjak'ers praktisch hun doelen willen verwezenlijken. Keer op keer geeft u nietszeggende antwoorden: "Door de juiste weg te volgen met hun ideologie", "Er moet eenheid zijn, met vijf personen samen gaat dat niet lukken" en "Ze hebben hun leven opgeofferd en hun pad gekozen om die doelen te verwezenlijken" (CGVS, p.6,7). Als u gevraagd wordt welke dagelijkse handelingen ze uitvoerden om hun doelen te bereiken geeft u toe dat u niet weet hoe ze dat willen aanpakken. Uiteindelijk houdt u het erop dat ze door hun aanwezigheid mensen wilden bereiken (CGVS, p.7). Vreemd genoeg weet u niet hoe ze de mensen in uw dorp bereikten. U weet wel dat ze bekend

waren bij de bevolking, maar hoe ze dat aanpakten weet u niet (CGVS, p.7). Overigens “denkt” u slechts dat de Pjak ook in andere dorpen aanwezig was (CGVS, p.4). Uit uw antwoorden spreekt op geen enkele manier de persoonlijke gesprekken die u regelmatige basis met een groepje strijders zou hebben gehad. Hoewel u in die mate een vertrouwelijke relatie met hen opbouwde dat ze u vroegen om uw leven te wagen door hen te ondersteunen is uw kennis over hen uiterst pover. U kende slechts één van hen bij naam en u kan niet zeggen of dit zijn echte naam is. De vraag wie deze persoon is moet u onbeantwoord laten (CGVS, p.5). Bovenstaande vaststellingen schaden ernstig het geloof in uw voorstelling dat u verschillende keren persoonlijke contact met leden van de Pjak had.”

In het verzoekschrift wordt aangegeven dat verzoeker bevestigt de PJAK en hun doelstellingen, namelijk de strijd die ze voeren, te kennen en goed te keuren. Verzoeker voert aan dat de doelen die de PJAK wilt bereiken hem aanspreken doch de concrete werkwijze hem veel minder bekend is.

Verzoeker weerlegt hiermee geenszins de vaststelling dat hij niets specifiek over het werk en leven van de PJAK-leden te weten kwam hoewel hij zeven à acht keer een gesprek met de strijders aanging en hij aangaf hen vragen te hebben gesteld over hun leven en werk. De Raad treedt het oordeel van verweerder bij dat uit verzoekers antwoorden op geen enkele manier de persoonlijke gesprekken blijken die hij op regelmatige basis met een groepje strijders zou hebben gehad. Bovendien betwist verzoeker niet dat zijn kennis over de strijders uiterst pover is en dat hij maar slechts één strijder bij naam kende waarvan hij niet eens weet of dat dit de echte naam is (persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Dat verzoeker een beperkte opleiding heeft genoten en als landbouwer werkte kan voorgaande motieven, die betrekking hebben op de specifieke kennis van verzoeker in het kader van de voorgehouden contacten en vertrouwelijke relatie met de PJAK-leden, niet ombuigen.

In het verzoekschrift worden verder geen valabele argumenten bijgebracht die volgende overwegingen over de werkwijze van verzoeker inzake de PJAK-activiteiten kunnen ontkrachten:

“Voorts kan u ook over de wijze waarop u de Pjak van goederen voorzag niet overtuigen. Zo is het opvallend dat u geen enkele veiligheidsoverweging meenam toen u de vraag van de Pjak overdacht. Hoewel u besepte dat u marteling en executie riskeerde door in te gaan op het verzoek van de Pjak'ers en u door de aanwezigheid van verklikkers in het dorp een groot risico nam, zou u louter aan het moeilijke leven dat de Pjak'ers leiden gedacht hebben (CGVS, p.5,8). Het is zeer merkwaardig dat u in uw beslissingsproces geen moment stil zou gestaan hebben bij het risico dat dit engagement voor u betekende (CGVS, p.8). Enige voorzichtigheid valt evenmin uit jullie werkwijze af te leiden. Ze vertelden hun wensen, u ging naar de stad, kocht de gevraagde goederen en bracht het terug op een afgesproken plaats in uw regio. Daar bleef u vervolgens een uur tot anderhalf uur en vervolgens keerde u terug naar huis (CGVS, p.8). Gevraagd welke veiligheidsmaatregelen jullie namen stelt u dat jullie het zo geheim mogelijk probeerden te houden zonder een specifieke maatregel aan te reiken. Als u vervolgens gevraagd wordt hoe jullie dat heel praktisch deden komt u niet verder dan dat jullie alles deden wat er nodig was (CGVS, p.8). Uit deze antwoorden spreekt geen persoonlijke betrokkenheid bij het bevoorraden van een rebellenbeweging. Afspraken voor als er iets mis zou lopen maakten jullie evenmin (CGVS, p.8). Nochtans kan er aangenomen worden dat een professionele gewapende oppositiebeweging het risico voor haar leden en sympathisanten zoveel mogelijk tracht te beperken en dan ook een praktisch draaiboek voor dergelijke overdrachten klaar heeft liggen. Bovenstaande vaststellingen ondergraven sterk het geloof in uw engagement voor Pjak in Iran.”

Verzoeker bevestigt het gebrek aan specifieke veiligheidsmaatregelen maar stelt dat dit te verklaren is doordat hij slechts zorgde voor basisgoederen en geen militaire steun verschafte waardoor hij slechts beperkte veiligheidsmaatregelen nam. Dat verzoeker deze activiteiten zo geheim mogelijk probeerde te houden kan echter niet aangemerkt worden als een specifieke veiligheidsmaatregel en het gegeven dat er slechts sprake was van basisgoederen kan geen afbreuk doen aan het gevaarlijk karakter van verzoekers samenwerking met de PJAK, een verboden gewapende verzetspartij. Verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud overigens zelf aan dat hij wist dat hij marteling en executie riskeerde maar slechts dacht aan het helpen van de mensen (persoonlijk onderhoud, p. 8).

Voorts wordt er door de commissaris-generaal gewezen op een opvallende tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaatsen. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) dat hij in zijn dorp Garmavich woonde tot 2016 en dat hij de laatste drie jaar in de stad Orumieh verbleef (Verklaring DVZ van 3 februari 2020, vraag 10). Hoewel verzoeker deze uitspraak corrigeert aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud en aangeeft dat hij steeds in zijn dorp woonde (persoonlijk onderhoud, p. 2), is het ook volgens de Raad bevreemdend dat hij gevraagd naar zijn laatste adres in het herkomstland bij de DVZ zo'n specifieke verklaringen aflegde over zijn verhuis.

In zoverre verzoeker voormelde tegenstrijdigheid tracht te verklaren door de schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aan te voeren, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een

beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheid te reageren. Door in het verzoekschrift de schending aan te voeren van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, die gelet op voorgaande vaststellingen niet kan aangenomen worden, slaagt verzoeker er niet in zijn verklaringen bij de DVZ in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoeker het interview bij de DVZ bekritiseert en stelt dat het verslag niet door hem werd gecontroleerd en nergens uit blijkt dat hij zich hiermee akkoord verklaarde, moet de Raad vaststellen dat het verslag van 3 februari 2020 verzoeker in het Farsi werd voorgelezen en deze wel degelijk voor akkoord ondertekende. Er wordt in dit verband nog aangestipt dat het gehoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist of onvolledig weer te geven en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Zodoende wordt door de commissaris-generaal met reden getwijfeld of verzoeker daadwerkelijk in Garmavich woonde in de periode dat hij door de leden van PJAK gecontacteerd zou zijn.

Hoe dan ook moet de Raad vaststellen dat daargelaten deze tegenstrijdigheid, die geenszins als determinerende of doorslaggevende reden wordt aangewend om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake zijn activiteiten voor de PJAK te ontnemen, de overige pertinente en draagkrachtige motieven zoals hierboven aangestipt, niet werden ontkracht door verzoeker.

Nu geen geloof wordt gehecht aan verzoekers contacten met de PJAK in Iran kan ook geen geloof worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Niettegenstaande het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande verzoekers politieke activiteiten die reeds in Iran plaatsvonden (en de daaraan gekoppelde problemen), moet de Raad samen met de commissaris-generaal tevens vaststellen dat er verder niet aannemelijk wordt gemaakt dat er concrete indicaties zijn dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers politieke activiteiten in België en hij hiervoor vervolgd zal worden.

Inzake verzoekers politieke activiteiten in België kan de Raad vooreerst volgende correcte motieven bijtreden:

“Wat uw engagement in België betreft moet er op gewezen worden dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de gegronde vrees of het reële risico op respectievelijk vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar het thuisland van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke, dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Wat u betreft zijn er geen elementen voorhanden die het tegendeel suggereren.

Na uw aankomst in België nam u deel aan vijf evenementen van de Pjak: drie betogingen voor de Iraanse ambassade, een betoging tegen de Turkse inval in de Koerdische gebieden in Syrië voor het Europese parlement en een manifestatie naar aanleiding van de internationale vrouwendag aan het centraal station te Brussel. Tevens post u op uw Facebookaccount pro-Koerdische en anti-Iraanse berichten (CGVS, p. 11, 12). U legt deze activiteiten volledig in het verlengde van uw engagement voor de Pjak in Iran. Omdat u ze kende van Iran zocht u toenadering tot de Pjak in België en omdat u in Iran activiteiten ontwikkelde voor de Pjak besloot u dit ook in België te doen (CGVS, p. 11, 13). Aangezien uw contacten met en activiteiten voor de Pjak in Iran ongeloofwaardig zijn kan er evenmin aangenomen worden dat u in België vanuit een oprecht engagement deelneemt aan de activiteiten van de Pjak. Dit blijkt eens te meer daar uw kennis over de Pjak en specifiek over het einddoel van deze partij teleur stelt. Als u gevraagd wordt wat het verschil is tussen de Pjak en de KDPI, de partij die uw broer aanhangt, stelt u dat de KDPI deelstaten wilt en de Pjak gelijkheid en vrijheid voor iedereen betracht (CGVS, p. 13, 14). Als u erop gewezen wordt dat deze vergelijking niet opgaat en u om verduidelijking gevraagd wordt zegt u dat uw kennis beperkt is maar dat u las dat de KDPI deelstaten binnen Iran wilt en de Pjak alle Koerden onder één dak wil verzamelen. U bevestigt dat u de Koerden uit de vier landen bedoelt die de Pjak in één land wil groeperen. U gevraagd hoe de Pjak dit voor elkaar wil krijgen stelt u dat alle Koerden samenbrengen

nooit gaat lukken en dat de Pjak geen Koerdische onafhankelijkheid nastreeft (CGVS, p.14). Als u vervolgens gevraagd wordt of dit betekent dat de Pjak voor ogen heeft dat de Iraanse Koerden binnen de staatsstructuur van Iran blijven verandert u andermaal van mening en beweert u toch dat de Pjak een onafhankelijke Koerdische staat nastreeft (CGVS, p.14). Vreemd genoeg kon u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud correct aangeven dat de Pjak Iran wil omvormen tot confederale staat (CGVS, p.7). Wat confederalisme inhoudt weet u echter niet. U blijft steken bij het gelijkstellen van confederalisme aan eerlijk, gelijk systeem (CGVS, p.7). Het mag duidelijk zijn dat u hier en daar wel wat informatie over de Pjak heeft opgevangen, zoals elke Iraanse Koerd, maar dat u zich nooit in de partij en haar doelen heeft verdiept, hetgeen wel degelijk van u verwacht kan worden indien u daadwerkelijk een geëngageerde aanhanger van deze partij zou zijn. Dat u maar een beperkte scholing genoot kan niet vergoelijken dat uw basiskennis over uw partij ontbeert. Daarbij is het overigens tekenend voor uw interesse in de Koerdische zaak dat u niet eens weet welke activiteiten uw broer in Duitsland voor de KDPI ontwikkelde (CGVS, p.13). Bijgevolg kan er geenszins aangenomen worden dat u vanuit een oprechte interesse aan de activiteiten van de Pjak deel neemt maar blijkt uw engagement louter door opportunisme in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ingegeven.”

Verzoeker beklemtoont zijn politiek engagement in België en tracht zijn gebrekkige kennis van de PJAK te verschonen door te wijzen op zijn beperkte opleiding en werk als landbouwer. De commissaris-generaal kan echter gevolgd worden in zijn oordeel dat een beperkte scholing niet kan vergoelijken dat hij basiskennis over zijn partij ontbeert, dit te meer verzoeker stelde in Iran meermaals contact te hebben gehad met de PJAK en de leden bevraagd te hebben over hun leven en werk (persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker slaagt er niet in voorgaande concrete motieven in een ander daglicht te stellen.

Verder kan gewezen worden op volgende uitgebreide overwegingen:

“U werpt op dat uw vader omwille van uw tweede deelname aan een betoging voor de Iraanse ambassade te Brussel lastig gevallen werd en opgedragen werd u te vertellen dat u niet meer mocht deelnemen (CGVS, p.9,12). Uw kennis over wat uw vader omwille van u overkwam valt echter heel pover uit. Zo weet u niet wanneer uw vader gearresteerd werd of waar in de stad Orumieh uw vader vastgehouden werd (CGVS, p.10). Ook uw verslag van wat er precies met uw vader gebeurde is uiterst beknopt, hoewel u de kans had uw vader er over uit te horen (CGVS, p.12). Voorts legt u tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop de Iraanse overheid van uw deelname aan de betoging vernam. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat de mannen die uw vader arresteerden hem vertelden dat ze uw deelname op Instagram hadden gezien (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Op het CGVS geeft u een andere reden op. Dan beweert u dat ze u zouden herkend hebben op de opnames die ze van de betogingen voor de ambassade maken (CGVS, p.13). Als u aan uw uitspraak bij de DVZ herinnerd wordt kiest u opnieuw voor deze piste en stelt u dat u te zien was op een filmpje van Voice of Amerika, een Perzisch Instagramkanaal (CGVS, p.13). Op de vraag om de beelden van u op dat Instagramkanaal door te sturen maakt u een filmpje met het logo van VOA over. U bent evenwel niet op deze opname te zien noch kan er uit dit filmpje opgemaakt worden dat deze opname op een Instagramkanaal gepubliceerd werd. U laat dus na uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid aan te tonen, hetgeen het geloof in uw bewering dat de Iraanse overheid op de hoogte is van uw demonstratiedrang in België en om deze reden uw familie lastig valt verder doet afbrokkelen. Tenslotte wordt het geloof in het aangehaalde optreden van de Iraanse staat tegen uw vader verder ondergraven door uw niet aannemelijke reactie erop. Hoewel de Iraanse autoriteiten u via uw vader onder druk gezet hadden om uw politieke activiteiten in België stop te zetten nam u onverstaanbaar deel aan een nieuwe betoging voor de ambassade. Ondanks hun belofte dat ze uw vader zullen blijven lastigvallen, uw besef dat u uw familie veel leed veroorzaakt en de Iraanse overheid mensen levend kan begraven dacht u er niet aan uw engagement stop te zetten of zelfs maar aan te passen (CGVS, p.9,10,12). Ter verklaring werpt u op dat u het als uw plicht ervaart om uw stem tegen het Iraanse regime onverminderd te laten horen (CGVS, p.10,13). Zelfs een anoniemere vorm van protest waarbij u bijvoorbeeld onherkenbaar op straat komt of onder een alias berichten post ziet u niet zitten. Hoewel u enkele minuten eerder gewezen werd op de gevolgen voor uw familie ziet u vooral niet in waarom u anoniem zou protesteren (CGVS, p.13). Dit is allerminst ernstig. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u doordrongen bent van de gevolgen van uw gedrag op uw familieleden in Iran en dat u tracht deze gevolgen te beperken. Bovendien moet er aan herinnerd worden dat er in bovenstaande paragraaf het niet-oprechte karakter van uw politieke engagement in België aangetoond werd. Aangezien uw politieke activiteiten een niet-oprecht karakter vertonen kan er des te meer van u verwacht worden dat u er afstand van doet indien het uw familieleden in gevaar brengt. Bovenstaande vaststellingen ontnemen uw verklaringen op het optreden van de Iraanse overheid tegen uw vader omwille van uw deelname aan een betoging in België elke geloofwaardigheid.

Bovendien moet er op gewezen worden dat u allerminst het profiel van actieve opposant in die mate vult dat u deze perceptie met u zou meedragen bij terugkeer naar Iran. Uit uw verklaringen en de neergelegde foto's blijkt dat u tijdens de betogingen allerminst de groep oversteeg en dat uw betrokkenheid zich

beperkte tot aanwezig zijn (CGVS, p.11). Uw Facebookaccount dat u weliswaar onder uw eigen naam beheert bevat naast uw foto's slechts van anderen overgenomen posts waarmee u maar een heel beperkt aantal likes oogst. Louter uit uw deelname aan deze protestacties of de publicatie van de foto's en geleende posts op uw Facebookaccount kan dan ook niet opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten van uw aanwezigheid op de hoogte zouden zijn, laat staan dat u omwille van een verondersteld ernstig politiek engagement gevisieerd zou worden door de Iraanse autoriteiten bij een eventuele terugkeer. Dit wordt bevestigd door de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over het bezoek van de Iraanse overheid aan uw familie naar aanleiding van uw deelname aan een betoging voor de Iraanse ambassade levert u geen enkele indicatie aan de Iraanse overheid op de hoogte zouden zijn van uw activiteiten in België. Bovendien kan gezien het opportunistisch karakter van uw politieke engagement redelijkerwijze van u verwacht worden dat u uw Facebookaccount verwijderd voorafgaand aan uw terugkeer naar Iran". Er worden geenszins dienstige argumenten aangevoerd ter weerlegging van bovenstaande motieven.

Verzoeker slaagt er niet in bovenstaande omstandige motieven te ontcrachten en weet niet te overtuigen dat zijn politieke activiteiten in België zijn ingegeven vanuit een oprechte interesse en politieke overtuiging, te meer gelet op zijn beperkte kennis van de PJAK. Evenmin slaagt hij erin aan te tonen dat de Iraanse overheid op de hoogte is van zijn politieke activiteiten in België en om deze reden zijn familie wordt gevisieerd.

Wat de situatie betreft van terugkeerders, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat uit de bijgevoegde landeninformatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming (COI Focus, "*Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden*" van 30 maart 2020, p. 15 en p. 17). Er werd geen informatie gevonden die erop wijst dat afgewezen personen bij terugkeer naar Iran een risicogroep vormen. Personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen (COI Focus, "*Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden*" van 30 maart 2020, p. 17) doch dit blijkt niet het geval voor verzoeker gelet op de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn politieke activiteiten waardoor hij Iran zou moeten hebben ontvlucht en waardoor zijn vader zou gearresteerd zijn geweest.

De Raad kan er hierbij op wijzen dat het gegeven dat verzoeker actief is op sociale media en hierop zijn politieke overtuiging uit, geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Uit de landeninformatie blijkt immers dat personen die soms gemonitord worden door de Iraanse autoriteiten diegenen zijn die emigreerden omwille van hun profiel of activiteiten in Iran (COI Focus, "*Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden*" van 30 maart 2020, p. 7), wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er blijkt verder niet dat terugkeerders na een verblijf in het buitenland werden gevraagd sociale media gegevens kenbaar te maken (COI Focus, "*Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden*" van 30 maart 2020, p. 7). Er is eveneens weinig interesse om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten (COI Focus, "*Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden*" van 30 maart 2020, p. 15). Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen, voornamelijk politieke activisten (COI Focus, "*Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden*" van 30 maart 2020, p. 15), quod non in casu. Bovendien dient aangestipt te worden dat gelet op de ongeloofwaardige politieke activiteiten in Iran en het opportunistische karakter van de activiteiten in België er van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij voorafgaand aan een terugkeer naar Iran, de betreffende politieke berichten/foto's of zijn volledige Facebookaccount verwijderd.

Door te volharden in zijn vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten en voor te houden dat hij is gekend als tegenstander van het regime in Iran brengt verzoeker geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

2.2.4.3. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geen dienstig verweer wordt gevoerd.

2.2.4.4. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers politieke activiteiten en problemen hierdoor in Iran noch aan het oprechte karakter van zijn politieke activiteiten in België waarbij geenszins werd aangetoond dat verzoeker hierdoor in het vizier van de Iraanse autoriteiten is gekomen. Verzoeker, die zich pas in België aansloot bij de PJAK, maakt niet aannemelijk dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als opposant van het regime zou profileren of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd. Verzoeker maakt bijgevolg evenmin aannemelijk dat hij ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoek(st)er een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont door slechts summier te wijzen op “de actuele gekende veiligheidssituatie” en zijn situatie evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.8. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.2.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te

stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU